

صورت تَوْقِيعِ مُبَارَكِ خُطَابِ بِمَاجِ مُحَمَّدِ كَرِيمِ نَحَانِ كَرْمَانِي

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَلَمْ ذَكَرْ رَبَّكَ لِلْوَرَقَةِ الْحَمْرَاءِ عَن يَمِينِ بَجْرٍ الْأَبْيَضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ قُلْ فَأَيَّ
فَأَخْرَجُونَ إِقْرَأْ كِتَابَ رَبِّكَ ثُمَّ اسْجُدْ لِأَمْرِهِ وَإِنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ قُلْ أَيُّ
فَأَشْهَدُونَ شَهِدَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْقَدِيمُ أَشْهَدَ اللَّهُ فِي ذَلِكَ
الْكِتَابِ ثُمَّ لَخَلَقَهُ كَمَا قَدِ احْبَبَ اللَّهُ لِعَبْدِهِ إِنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ
وَلَقَدْ نَزَّلْنَا كِتَابًا مِنْ قَبْلِ مَنْ عَلَى الْأَرْضِ أَنْ ادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا عِلْمَكُمْ
تَفْلَحُونَ إِنَّ الَّذِينَ اتَّبَعُوا آيَاتِنَا بِالْعَدْلِ فَأُولَئِكَ هُمُ السَّابِقُونَ
وَإِنَّ الَّذِينَ اتَّبَعُوا أَهْوَاهُمْ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ وَإِنَّ آيَةً مِنْ آيَاتِنَا
تَعْدُلُ فِي كِتَابِ اللَّهِ آيَاتِ الْأُولِينَ وَمَا بَعْدَهُ كُلُّ الْخَلْقِ مِنْ حُجَجِ اللَّهِ
يَسْئَلُونَ لَوْ اجْتَمَعَ الْإِنْسُ عَلَى أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ الْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلْنَا
إِلَيْكَ لَنْ يَسْتَطِيعُونَ وَلَنْ يَقْدِرُونَ وَلَوْ كَانَ الْجِنُّ مُمِدًّا لَهُمْ عَلَى الضَّعْفِ
وَاللَّهُ قَوِيٌّ حَكِيمٌ يَا مُحَمَّدُ أَيُّهَا الْكَرِيمُ أَنْ اتَّبِعْ حُكْمَ رَبِّكَ ثُمَّ أَخْرِجْ لِعَهْدِ
بَقِيَّةِ اللَّهِ إِمَامٍ عَدْلٍ مُبِينٍ هُوَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَلَا يُعْزَبُ
مِنْ عِلْمِهِ بَعْضُ شَيْءٍ وَإِنَّهُ عَبْدُ اللَّهِ فِي كِتَابِ حَفِيفٍ وَإِنَّ الْيَوْمَ فَرَضُ
لِيَنْ عَلَى الْأَرْضِ مِنْ غَرْبِهَا وَشَرْقِهَا أَنْ يَخْرُجُوا مِنْ بَيْتِهِمْ مَهَاجِرًا إِلَى بَلَدِ
الَّذِينَ يَبَايَعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ

الَّذِينَ يَبَايَعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ

مستحق قتل بذات مقدس الهی که مشتاق بموت اشد اشتیاق طفل به
ثدی اُمش بسم الله و با الله منتظر حکم و راضی بقضاء خدا و ندیم و این حکم
اجلی است در نزد من از عَسَل ازید غیر این مختصری از حال خودم در مقام
فقر و فقر که اظهار نمودم و این مرحله هم امروز ظاهر است که سنگ ریزه^{های}
ارض ما موربها اسم مرا می شناسند اگر چه بر رسم عارف نباشند لایق بر
حضرتت نیست ملاحظه قلوب اقربا راهم از رأفت و رحمت خور نمود
و هرگاه مقصود در رب خانه بستن برخوردار است امر بمحل نیکوئی فرمود
بجول الله امید و ارم اینکه مفتوح نگردد»